

Kl. 10:53

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg synes, det her er et meget spændende tema, og det kan være, at vi kan komme ind på det i udvalgsbehandlingen, hvis vi fortsætter diskussionen i udvalget efterfølgende.

Jeg har lige et enkelt spørgsmål i forbindelse med hr. Søren Espersens indlæg og begrundelse for afvisning, som jeg forstod den. Det gik jo på, at man hverken kunne eller skulle lade sig binde af en strategi. Det, der er intentionen, som er beskrevet i DIMS-rapporten og også i beslutningsforslaget, er jo, at man har en diskussion, og at regeringen udarbejder et oplæg, et udkast til en strategi, hvor man opstiller nogle prioriteringer. Er det så en spændetrøje? Nej, det er vel de færreste strategier, der er spændetrøjer på den måde. Hvis forudsætningerne ændrer sig, så tilpasser man selvfølgelig en strategi. Det er blot lige for at vi har en eller anden forståelse af, hvad vi forstår ved en strategi.

Jeg forstår ikke, og det er hverken i DIMS-rapporten eller i beslutningsforslaget intentionen, at når man først har lavet en strategi, kan man ikke afvige den. Det ville jo være fuldstændig forrykt, og sådan har det jo aldrig været, når man formulerer strategier. Men det er et forsøg på at opstille prioriteter, så man har en diskussion om, hvor man egentlig vil hen. Og hvis det er den forståelse, der ligger til grund for det, kan det så ikke ændre Dansk Folkepartis syn på beslutningsforslaget?

Kl. 10:54

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 10:54

Søren Espersen (DF):

Jo, men altså, det er det, jeg ikke rigtig forstår, for så er det jo i virkeligheden også nok med den årlige debat, hvor meningene bliver udvekslet. Det må jo være nok. Så kan jeg slet ikke forstå, hvad det egentlig er, der vil kunne erstatte det, at man i Det Udenrigspolitiske Nævn mødes meget jævnligt, bliver indkaldt ekstraordinært, og så egentlig stadig væk har § 19 i bagehovedet, som jeg lægger vægt på, nemlig at det er regeringen, som fører Danmarks udenrigspolitik. Men så er der hele tiden det spil med i det som noget naturligt – et fabelagtig samarbejde, hurtige orienteringer, opringninger til forsvarsordførerne i alle mulige sammenhænge for at orientere om nye udviklinger. Hele det system har vi jo kørende.

Der har jeg svært ved at forstå, at det skulle være en vældig fordel at have en udenrigspolitisk debat, som bliver lagt i en ramme, som regeringen så skal operere inden for. Det forstår jeg simpelt hen ikke, må jeg sige til hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 10:55

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 10:55

Morten Helveg Petersen (RV):

Det er vel forskellen på en åben tilgang og en lukket tilgang til det. De drøftelser, der foregår i nævnet, er i sagens natur lukkede eller fortrolige – eller burde i hvert fald være det, og man kan så diskutere, om de er det i realiteten, men som princip burde de være det. Pointen med en strategi er vel, at man i tilblivelsen af den har en god, grundig debat, en offentlig diskussion, og forsøger at opstille disse forskellige sigtelinjer i sikkerhedspolitikken. Det mener jeg er af selvstændig betydning, af selvstændig værdi: at man i Folketinget og i administrationen tvinger sig selv til at prøve at formulere, hvad det er for nogle sigtelinjer, man har. Det mener jeg i sig selv har en værdi i den offentlige diskussion og også mere generelt. Og der ville jeg da egentlig have troet, at Dansk Folkeparti også ville være med på at være positivt indstillet over for, at man netop får diskussionerne ud i det åbne: Hvad er det for kriterier, hvad er det for prioriteringer, der ligger til grund for så vigtigt et område som det her?

Kl. 10:56

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 10:56

Søren Espersen (DF):

Jo, de åbne diskussioner kan man jo stadig væk eksempelvis tage i form af en forespørgselsdebat, hvor der også ligger nogle politiske beslutninger i forslaget til vedtagelse. Dem har vi jo jævnligt her. Det er faktisk ofte sådan, at diskussioner, der har været internt i Det Udenrigspolitiske Nævn, ender i Folketingssalen i åbne debatter. Det er jo ikke sådan, at jeg mener, at der ikke skal være åbne debatter om tingene.

Jeg mener bare, at når det drejer sig om Danmarks sikkerhed – og det er det, vi taler om her – er der altså også situationer, hvor det er meget væsentligt, at det ikke foregår i en åben debat, men at tingene kan siges i en lukket kreds, som Det Udenrigspolitiske Nævn gerne skulle være. Jeg ved godt, at der er eksempler på, at det ikke